

93119

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

JAWNE

POUFNE

Egz. Nr3.....

Gen. dyw. prof. dr hab. Władysław MRÓZ

REKONESANS DOWÓDCY W TERENIE

Skrypt wykładu

62652

Biblioteka Główna
Akademii Obrony Narodowej
S/5462

05-005462-003-0

WARSZAWA

STYCZEŃ

1991

JAWNE

POUFNE

Egz. nr 3

gen.dyw.prof.dr hab. Władysław MRÓZ

REKONESANS DOWÓDCY W TERENIE

Skrypt wykładu

*Meldunek na JAWNE
28.01/2003 Jan Keliński*

P L A N

1. Wstęp
2. Założenia ogólne
3. Planowanie i organizacja rekonesansu
4. Prowadzenie rekonesansu

ZALĄCZNIKI:

1. Plan rekonesansu
2. Metoda prowadzenia rekonesansu

WSTĘP

Wśród czynności wchodzących w zakres przygotowania walki /operacji/ wiele dyskusji wywołuje rekonesans. Zdania podejmujących ten temat są podzielone. Część z nich uważa, że w warunkach przyspieszonego rozwoju naukowo-technicznego rekonesans nie utracił na znaczeniu, a jego rola w przygotowaniu działań bojowych jest nadal duża. Twierdzą również, że nie można pobierać decyzji i stawiać zadań nie konfrontując wcześniej ich treści z realiami, tj. z położeniem wojsk, ich działalnością, terenem. Niemalże jest jednak takich, którzy są odmiennego zdania. Uważają, że właśnie na obecnym etapie rozwoju sztuki wojennej rekonesans jest przeżytkiem. W uzasadnieniu tej tezy podają, że szerokie pasy działania wymagają organizacji wielu punktów pracy, a to w konsekwencji wydłuża czas rekonesansu. Ich zdaniem nie można sobie na to pozwolić w dobie dynamizacji działań i nasilającej się walki o czas.

Argumenty stron są interesujące i w większości słuszne. Nie można jednak zgodzić się na dalsze utrzymywanie rozbieżnych poglądów i nie czynić starań o ich zbliżanie lub ujednoczenie dla dobra teorii i praktyki.

1. ZAŁOŻENIA OGÓLNE

W literaturze wojskowej już od lat jest bardzo mało wzmianek na temat rekonesansu. Nieco lepsza sytuacja pod tym względem jest jedynie w wydawnictwach wewnątrzcelnianych, choć i tam sposób naświetlania tego tematu budzi pewne zastrzeżenia. Okazuje się bowiem, że już od dawna obowiązujące zmiany w planowaniu, organizacji i użyciu wojsk nie wywarły w zasadzie należnego wpływu na metody przygotowania tych wojsk do walki, a w tym na prowadzenie rekonesansu. Mimo takiego stanu nie podejmowano dotychczas liczących się prób zmierzających do zbadania tego problemu, a w konsekwencji do rozwiązania sprzeczności w poglądach na rekonesans.

Z doświadczenia wynika, że w procesie przygotowywania wojsk do walki nie można rezygnować z rekonesansu. Konfrontacja decyzji dowódcy z sytuacją i terenem jest konieczna. Zmniejsza to prawdopodobieństwo popełnienia błędu, a także umożliwia pełniejsze niż w innych warunkach dostosowanie zadań do istniejących realiów. Nie oznacza to oczywiście, że należy nadal trzymać się kurczowo dotychczasowego modelu rekonesansu. Zmiany są potrzebne. Muszą ulec przewartościowaniu: istota rekonesansu, jego organizacja i zadania, metoda przygotowania i prowadzenia.

"Rekonesans" jest to integralna część procesu decyzyjnego o charakterze rozpoznawczo-zadaniowym, realizowana w rejonie przyszłych działań wojsk pod kierownictwem dowódcy /szefa itp./ z udziałem wyznaczonych podwładnych i sąsiadów, którego celem jest konfrontacja decyzji z sytuacją i terenem, a także jej uściślenie oraz udokładnienie wynikających z niej zadań dla

poszczególnych wykonawców, podwładnych".

W zależności od celu i zadań, a także od szczebla dowodzenia można wyróżnić następujące rodzaje rekonesansów:

- taktyczny - prowadzony od pododdziału do związku taktycznego włącznie;
- operacyjny - na szczeblu niższego /armii/ i wyższego /frontu/ związku operacyjnego;
- strategiczny - w skali zgrupowania wojsk na kierunku strategicznym lub w skali sił zbrojnych.

Rekonesans może być prowadzony:

- w czasie pokoju - przeważnie w celu skonfrontowania danych zawartych w planach operacyjnego rozwinięcia wojsk z sytuacją terenową oraz podczas ćwiczeń wojskowych;
- w czasie zagrożenia bezpieczeństwa państwa - głównie w celu uściślenia zadań wojskom;
- podczas działań zbrojnych - zwykle przed rozpoczęciem walki /operacji/.

W pododdziałach, oddziałach i związkach wojsk lądowych mogą być prowadzone następujące rodzaje rekonesansów:

- ogólnowojskowe - obejmujące problematykę bojowego /operacyjnego/ użycia w zasadzie wszystkich rodzajów wojsk /służb/ podległych danemu szczeblowi dowodzenia;
- specjalistyczne - dotyczące wyodrębnionej problematyki właściwej danemu rodzajowi wojsk /służb/.

Rekonesans może być prowadzony następującymi metodami:

- tradycyjną - polegającą na konfrontacji decyzji i wynikających z niej zadań z sytuacją taktyczną /operacyjną/ i terenem w rejonach planowanego użycia wojsk, dokonywaną pod kierownictwem dowódcy, szefa lub kierownika grupy rekonesansowej w obecności i przy udziale podwładnych oraz innych osób;

- sztabową - polegającą na konfrontacji decyzji i wynikających z niej zadań z sytuacją taktyczną /operacyjną/ i terenem, przedstawianymi na fotopanoramie /skośnych lub pionowych zdjęciach lotniczych/ opracowanych pod względem taktycznym i topograficznym, wyświetlanych na ekranie o wielkości umożliwiającej swobodną obserwację i prowadzenie rekonesansu w sposób zbliżony do metody tradycyjnej;

- komputerową - polegającą na konfrontacji decyzji i wynikających z niej zadań z sytuacją taktyczną /operacyjną/ i terenem, przedstawionymi na mapie komputerowej, przystosowanej do obserwacji pionowej i skośnej z uwzględnieniem pól martwych, a także do obserwacji terenu i jego pokrycia w trzech wymiarach oraz po zmianie poziomu wód w rzekach, jeziorach i zbiornikach.

Prowadzenie rekonesansu metodą tradycyjną w perspektywie najbliższych lat powinno być nadal powszechnie praktykowane przede wszystkim przez niższe ogniwa dowodzenia - pododdziałowe i oddziałowe. Przemawiają za tym względy natury organizacyjnej i wykonawczej. W ogólnowojskowym związku taktycznym /dywizji, brygadzie/, oprócz tradycyjnej, może również znaleźć zastosowanie sztabowa metoda prowadzenia rekonesansu. Będzie to uzależ-

nione od różnych czynników, zwłaszcza od celu rekonesansu, jego zakresu i treści, czasu i możliwości. Prowadzenie rekonesansu przez organy dowódczo-sztabowe szczebla operacyjnego będzie rzadko praktykowane. Jeśli zaistnieje taka potrzeba - a nie można jej wykluczyć - wówczas może znaleźć zastosowanie metoda sztabowa lub komputerowa. Ta ostatnia stwarza duże, dogodne i nie do końca jeszcze zbadane możliwości.

Powyższe zasady dotyczą głównie rekonesansów ogólnowojskowych. Według nieco innych zasad będą prowadzone rekonesanse specjalistyczne. W wypadku, gdy dowódcy ogólnowojskowi planują przeprowadzenie rekonesansu, szefowie rodzajów wojsk /służb/ nie powinni prowadzić swoich rekonesansów. Jeśli nie planują, wówczas przeprowadzenia rekonesansów specjalistycznych wydaje się konieczne.

Rekonesans powinien składać się z następujących zasadniczych części:

- zapoznawczej - obejmującej zwykle orientację w terenie, jego kodowanie i podanie /wyznaczenie/ dozorów, a ponadto zapoznanie z sytuacją po stronie nieprzyjaciela, wojsk własnych i u sąsiadów;

- zadaniowej - mającej na celu pokazanie /uściślenie/ zadań ogólnowojskowych sił własnych /sąsiadów/ głównie w początkowym okresie działań, a także zadań specjalistycznych przewidzianych do realizacji przez rodzaje wojsk /służb/ lub przez rodzaje sił zbrojnych w ramach wsparcia;

- zgrywającej - polegającej na wyjaśnianiu ewentualnych wątpliwości, udzieleniu odpowiedzi na pytania, skoordynowaniu działań z siłami i środkami będącymi w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem oraz z sąsiadami.

W zależności od sytuacji, a także od szczebla dowodzenia i zastosowanej metody pracy, pod koniec czynności rekonesansowych dowódca może zorganizować współdziałanie lub dać wytyczne do jego organizacji. Taki sposób postępowania będzie najczęściej praktykowany w dobowych ogniwach dowodzenia, a także podczas przygotowywania działań w ograniczonym czasie lub w wypadku rezygnacji z oddzielnego organizowania współdziałania.

2. PLANOWANIE I ORGANIZACJA REKONESANSU

Podstawą do zaplanowania i zorganizowania rekonesansu jest decyzja dowódcy, wynikające z niej zadania dla wojsk i jego wytyczne. W przypadku braku tych wytycznych sposób przeprowadzenia rekonesansu powinien być zaproponowany przez szefa sztabu. Niezależnie od metody pracy obowiązkiem sztabu jest zaplanowanie i zorganizowanie rekonesansu. W szefostwach rodzajów wojsk /służb/, a także w pododdziałach czynności te mogą być wykonane przez wyznaczonego oficera lub samodzielnie przez dowódcę.

Plan rekonesansu w formie dokumentu pisemno-graficznego sporządza się zwykle od szczebla oddziału wzwyż. W niższych ogniwach dowodzenia niezbędne dane dotyczące rekonesansu mogą być wpisane do zeszytu pracy. W treści planu rekonesansu należy uwzględnić:

- imienny skład grupy lub grup rekonesansowych;
- miejsce i czas pracy tej grupy /grup/ oraz zagadnienie polegające na omówieniu w części zapoznawczej i zadaniowej, a w niektórych wypadkach - również w części zgrywającej;
- miejsce i czas spotkania grup rekonesansowych i wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości lub podjęcia decyzji w sprawach wymagających uściślenia.

W niektórych wypadkach - jak już wspomniano - w planie rekonesansu mogą być zapisane dane dotyczące współdziałania.

Liczba grup rekonesansowych może być różna. W przeciętnych warunkach należałoby organizować: nie więcej niż jedną

grupę na szczeblu pododdziału; dwie-trzy, w tym jedną tyłową - w oddziale i nie mniej niż trzy, w tym jedną tyłową - w związku taktycznym. Grupami tymi powinni kierować: dowódca - na kierunku głównego wysiłku; zastępca dowódcy ds. liniowych - na kierunku pomocniczym; kwatermistrz, zastępca dowódcy - w rejonie przyszłego rozmieszczenia tyłów. W zależności od sytuacji i warunków terenowych poszczególne grupy rekonesansowe powinny wykonywać swoje zadania nie więcej niż na dwóch-trzech punktach pracy.

Sztab jest odpowiedzialny za należyte przygotowanie punktów pracy zlokalizowanych na obszarze od przedniego skraju do linii rozgraniczenia z tyłami, a kwatermistrz - od tej linii do tylnej granicy podległego mu obszaru. Przygotowanie punktów pracy, które są w zasięgu obserwacji nieprzyjaciela i narażone na oddziaływanie jego środków rażenia, powinno obejmować:

- zapewnienie skrytości i bezpieczeństwa podejścia, odejścia oraz pracy na każdym z tych punktów;

- wyposażenie w niezbędny sprzęt i urządzenia do obserwacji, łączności oraz w pomocnicze materiały do sprawnej realizacji zaplanowanych zadań;

- ustalenie metody pracy sprzyjającej szybkiemu i dokładnemu wykonaniu planowanych czynności.

Oprócz tego obowiązkiem sztabu jest wybór odpowiednich dróg dojazdu /dojścia/ do poszczególnych punktów pracy.

W podobny sposób powinien być przygotowany rekonesans specjalistyczny, prowadzony przez szefów rodzajów wojsk /służb/. Dotyczy to jednak tylko tych wypadków, gdy nie będzie prowadzony

rekonesans ogólnowojskowy. W przeciwnym razie, t.j. wówczas, gdy będzie on prowadzony, problematyka tych szefów powinna być syntetycznie przedstawić w czasie tego rekonesansu.

Inny sposób przygotowania rekonesansu należy zastosować, jeśli planuje się go przeprowadzić metodą sztabową. W tym wypadku ważnym zadaniem będzie przygotowanie przez sztab fotopanoram z tych punktów pracy położonych na przednim skraju, z których najlepiej widać to, co jest treścią części zapoznawczej i zadaniowej planu rekonesansu. Punkty te mogą być wykorzystane później przez niższe szczeble dowodzenia do prowadzenia rekonesansu metodą tradycyjną. Dla uzyskania większego wglądu w ugrupowanie nieprzyjaciela, fotopanoramy mogą być wykonywane ze śmigłowca znajdującego się w zawisie nad punktem pracy. W sprzyjających warunkach mogą być wykonane również pionowe zdjęcia lotnicze rejonów znajdujących się na fotopanoramach, lub innych rejonów np. położonych w głębi ugrupowania własnego lub npla. Zarówno fotopanoramy jak i zdjęcia lotnicze, przewidziane do wykorzystania podczas rekonesansu prowadzonego metodą sztabową powinny być opracowane pod względem taktycznym i topograficznym.

Znacznie różniący się od poprzedniego sposób przygotowania rekonesansu obowiązuje przy stosowaniu metody komputerowej. Wymaga ona posiadania komputera, urządzenia do wyświetlania alfanumerycznych i graficznych rezultatów jego obliczeń na ekranie o odpowiedniej wielkości, a także mapy komputerowej i odpowiednich programów użytkowych. Przygotowanie rekonesansu sprowadza się do umieszczenia na mapce komputerowej danych będących

treścią części zapoznawczej i zadaniowej zapisanych w planie rekonesansu. Programy powinny umożliwiać obserwację tych danych na tle mapy komputerowej widzianej prostopadle i pod wybranym kątem dowolnego punktu pracy.

Programy do prowadzenia rekonesansu powinny być zaprojektowane w taki sposób, żeby można je było wykorzystać również do organizacji współdziałania.

Rekonesans z zastosowaniem metody sztabowej lub komputerowej będzie prowadzony przeważnie w jednej, a w uzasadnionych wypadkach w dwóch lub trzech grupach. Kolejność prowadzenia rekonesansu z poszczególnymi grupami ustala dowódca /szef sztabu/. On również określa skład grup rekonesansowych i wyznacza ich kierowników. Na głównym kierunku, podobnie jak przy metodzie tradycyjnej, rekonesans powinien być prowadzony przez dowódcę. Jeśli pozwalają na to warunki, uczestnikom rekonesansu mogą być wręczane fotopanoramy, zdjęcia lotnicze lub tabulogramy do wykorzystania na podległych im szczeblach dowodzenia. Każdy z uczestników rekonesansu powinien mieć mapę z naniesioną na niej sytuacją i zadaniami. W toku rekonesansu dane umieszczone na mapach powinny podlegać uzupełnianiu i uściśleniu.

Sytuacja, teren, zadania, czas oraz inne czynniki mogą spowodować, że rekonesans nie będzie prowadzony tylko jedną metodą, tj. tradycyjną, sztabową lub komputerową. W wielu wypadkach będzie on prowadzony metodą mieszaną. Oznacza to, że na tym samym szczeblu dowodzenia będą stosowane nie mniej niż dwie ze wspomnianych metod.

3. PROWADZENIE REKONESANSU

Rekonesans prowadzi się wg planu zatwierdzonego przez dowódcę. Za organizacyjne zabezpieczenie wynikających z niego czynności odpowiedzialny jest sztab, a za merytoryczną realizację - dowódca oraz wyznaczeli kierownicy grup rekonesansowych. W pododdziałowych ogniwach dowodzenia wszystkie czynności związane z organizacją rekonesansu i jego przeprowadzeniem wchodzi przeważnie w zakres obowiązków dowódcy. Podobna sytuacja będzie w szefostwach rodzajów wojsk /służb/.

Przygotowywanie rekonesansu i jego prowadzenie musi odbywać się w sposób nie budzący zainteresowania organów rozpoznawczych npla i osób postronnych. Szczególne znaczenie ma zachowanie skrytości przede wszystkim podczas pracy na przednim skraju. Dużą wagę należy również przywiązywać do bezpieczeństwa grup rekonesansowych. Punkty pracy tych grup powinny być starannie zamaskowane i dokładnie chronione, a drogi ich przejazdu /przejścia/ ukryte przed obserwacją npla.

Sposób prowadzenia rekonesansu na poszczególnych punktach pracy może być różny i zależy od dowódcy /kierownika grupy rekonesansowej/. W znacznej większości wypadków będzie on składał się z trzech części: zapoznawczej; zadaniowej; zgrywającej.

Pierwsza z nich - zapoznawcza powinna rozpocząć się od orientacji topograficznej, której może dokonać dowódca /kierownik grupy/ lub wyznaczony przez niego oficer. Kolejną czynnością - gdy punkt pracy będzie się znajdował na przednim skraju - będzie zwykle kodowanie terenu po stronie npla, a w razie

potrzeby - również po stronie własnej. Na zakończenie tej części pracy powinny być wyznaczone /wskazane/ dozory. Z kodowaniem terenu i dozorami powinien zapoznawać grupę rekonesansową dowódca tych sił, które są w styczności z nieprzyjacielem.

Jeśli rekonesans będzie prowadzony metodą sztabową, tj. przy użyciu fotopanoramy /zdjęć lotniczych/, lub komputerową, wówczas dokonanie orientacji wydaje się celowe, natomiast kodowanie terenu i wyznaczanie dozorów - raczej zbędne.

W dalszej kolejności, zwłaszcza wówczas gdy rekonesans będzie prowadzony w terenie na przednim skraju, należy zapoznać jego uczestników z sytuacją po stronie nieprzyjaciela i własnej. Zasadnicze dane dotyczące tej sytuacji powinien przedstawić ten sam dowódca, który zapoznawał z kodowaniem terenu i dozorami. Informując o sytuacji po stronie npla należy w szczególności pokazać jego ugrupowanie bojowe, rozmieszczenie sił i środków i inżynierską rozbudowę, a ponadto zapoznać z działalnością i prawdopodobnym zamiarem npla. Podobne dane powinny być przekazane o wojskach własnych znajdujących się w styczności z nieprzyjacielem.

Gdy rekonesans będzie prowadzony metodą sztabową lub komputerową, wówczas dane o nieprzyjacielu i wojskach własnych może scharakteryzować posługując się wyświetloną na ekranie fotopanoramą /zdjęciem lotniczym/ lub mapą komputerową inna osoba

Na omówieniu wspomnianych danych kończy się pierwsza - zapoznawcza część rekonesansu. W części drugiej - zadaniowej najpierw należy pokazać planowane rozmieszczenie wojsk /pododdziałów

oddziałów/ i sposób ich użycia, a następnie - ogólnie scharakteryzować zabezpieczenie ich działań przez poszczególne rodzaje wojsk /służb/. Jeśli ta część rekonesansu będzie prowadzona metodą tradycyjną, wówczas do wskazywania zadań należy wykorzystywać teren i mapę, jeśli zaś metodą sztabową lub komputerową - wówczas odpowiednią fotopanoramę /zdjęcie lotnicze/ albo mapę komputerową.

Zapoznając grupę rekonesansową z ugrupowaniem /rozwięzieniem/ wojsk i sposobem zabezpieczenia ich działań, należy mieć na uwadze charakter ich zadania. Przy przechodzeniu do działań obronnych trzeba będzie: wyraźnie oznaczyć przedni skraj; pokazać linie rozgraniczenia; wskazać położenie ważniejszych punktów oporu; zapoznać z systemem zapór inżynierskich; omówić organizację systemu ognia itd. Jeśli zaś będzie trzeba działać zaczepnie, wówczas w części zadaniowej należy podać: sposób wyprowadzenia wojsk na rubież ataku i ich ugrupowanie; linie rozgraniczenia; ważniejsze zadania zabezpieczenia inżynierskiego i w zakresie obrony przeciwochemicznej; organizację ogniowego zabezpieczenia według okresów itd. Podobne dane powinny być przekazane w wypadku rekonesansu na kierunku kontrataku.

W zapoznawaniu uczestników rekonesansu z powyższymi danymi wiodąca rola przypada dowódcy /kierownikowi grupy/. Powinien on - stosownie do potrzeb - wykorzystać szefów rodzajów wojsk /służb/ do przedstawienia zagadnień wchodzących w zakres ich specjalności.

Przeznaczeniem trzeciej - zgrzywającej części rekonesansu jest wyjaśnienie powstałych wątpliwości, udokładnienie danych

dotyczących sytuacji lub zadań, zgłoszenie ewentualnych propozycji przez jego uczestników itp. Wyjaśnień i odpowiedzi powinien udzielać dowódca albo odpowiedni szefowie lub specjaliści. Sprawy, których nie można jednoznacznie wyjaśnić /rozwiązać/, powinny być przekazane do decyzji właściwego przełożonego.

Wyjaśnienia powinny być również treścią rekonesansu prowadzonego metodą sztabową i komputerową.

Gdy rekonesans prowadzony jest w głębi przyszłego ugrupowania np. w rejonie przewidzianym do obrony przez drugi rzut /odwód/ lub na podstawie wyjściowej do kontrataku, albo w rejonie rozmieszczenia tyłu, jego treść w części zapoznawczej, zadaniowej i zgrywającej powinna być dostosowana do sytuacji i potrzeb.

To samo dotyczy rekonesansów specjalistycznych prowadzonych pod kierownictwem szefów rodzajów wojsk /służb/ w wypadku zaniechania przez dowódcę rekonesansu ogólnowojskowego. Jeśli zaś ten rekonesans będzie prowadzony, wówczas wspomniani szefowie powinni poinformować jego uczestników chociażby o najważniejszych zadaniach związanych z zabezpieczeniem działań pod względem ogniowym, inżynieryjnym, w zakresie obrony przeciwchemicznej itd.

Jeśli rekonesans będzie prowadzony kilkoma grupami w terenie, wówczas - jak już wspomniano - konieczne jest ich spotkanie w wyznaczonym miejscu. Jeśli nawet nie będzie żadnych spraw wymagających decyzji, celowe będzie złożenie dowódcy krótkich meldunków o wykonaniu zadań zapisanych w planie rekonesansu.

Załączniki:

1. Plan rekonesansu.
2. Metoda prowadzenia rekonesansu.

ZATWIERDZAM
DOWÓDCA

.....
Dnia 1991 r.

ZALACZNIK 1

P O U F N E

Egz. nr _____

PLAN REKONESANSU

w dniu 19.. r. godz. od do
stanowisko dowodzenia mp mapa

1. Skład grup rekonesansowych

Lp.	Stanowisko - funkcja	Stopień, imię i nazwisko		
		gr.rekon.nr 1	gr.rekon.nr 2	gr.rekon.nr 3
1.	Funkcyjni d-wa i sztabu organizacyjnego rekonesans	Dowódca		
		Kierownik grupy rekon.		
		Oficer operacyjny		
		Oficer rozpozn.		
		Oficer WRiA		
		Oficer OPL		
	itd			
2.	Funkcyjni podległych dowództw i sztabów	Dowódca 4 pz		
		Dowódca 5 pz		
		Dowódca 6 pz		
		Dowódca		
		itd.		
3.	Funkcyjni sąsiednich dowództw i sztabów	Zca dcy 11 pz		
		Zca dcy 12 pz		
		Dowódca 1/2 pz		
		Dowódca 2/2 p		
		itd.		

2. Organizacja i treść rekonesansu

A. Grupa rekonesansowa nr 1 - wykonuje zadanie na przednim skraju obrony

a. Punkt pracy nr 1 - 5 km zach. KOSOWO /0426/

- Droga dojazdu s mp. - SILNO /3709/, ZAWADA /1420/,
RYKI /1214/, KOSOWO /1510/ - 38 km.

b. Punkt pracy nr 2 - 2 km pld.zach. KOLNO /0707/

- Droga dojazdu - KOSOWO /1510/, KOLNO /0707/ - 11 km.

c. Punkt pracy nr 3 - zach. skraj PYRY /0407/

- Droga dojazdu - KOLNO /0709/, PYRY /0/0407/ - 9 km.

d. Punkt spotkania - plu. skraj LIPA /0814/

- Droga dojazdu - PYRY /0407/, LIPA /0714/ - 10 km.

Zasadnicze zamierzenia

Nr p-ktu czas pracy	Czynności rekonesansowe	Odpowiedzialny /wykonawca/	Uwagi
1	2	3	4
1	1. <u>Zapoznanie z sytuacją</u>		
od do	<ul style="list-style-type: none"> - orientacja, - kodowanie, - dozory, - sytuacja po stronie npla, - sytuacja po stronie wojsk własnych. 	<ul style="list-style-type: none"> Dca 1/2 pz - " - Dca gr.rek. Dca 1/2 pz - " - 	
	2. <u>Zapoznanie z zadaniami</u>		
	<ul style="list-style-type: none"> - ugrupowanie i zadania oddziałów, pododdziałów ogólnowojskowych; - organizacja zabezpieczenia: <ul style="list-style-type: none"> - ogniowego, - p/lot., - inżynieryjnego, - p/chemicznego, - inne zadania. 	<ul style="list-style-type: none"> Dca 3 DZ Szef art. Szef OPL Szef sap. Szef OPchem. 	
	3. <u>Zgranie działań.</u>	Dca 3 DZ	
	Praca na punkcie pracy nr 2 i 3 - - jak wyżej.	jak wyżej	

B. Grupa rekonesansowa nr 2 - wykonuje zadania w rejonie
użycia drugiego rzutu

a. Punkt pracy nr 4 -

b. Punkt pracy nr 5 -

c. Punkt pracy nr 6 -

d. Punkt spotkania

Zasadnicze zamierzenia

/wg pkt A./

C. Grupa rekonesansowa nr 3 - wykonuje zadania w rejonie
rozmieszczenia tyłu.

Punkty a, b, c, d - wg punktu A.

Zasadnicze zamierzenia

1	2	3	4
7	1. <u>Zapoznanie z sytuacją</u>		
od	- orientacja,	Kwatermistrz	
do	- ogólna charakterystyka rejonu,	- " -	
	- możliwe zagrożenia.	- " -	
	2. <u>Zapoznanie z zadaniami</u>		
	- miejsce rozmieszczenia TSD i jego organizacja,	Kwatermistrz	
	- miejsce i sposób rozmieszczenia składów i urządzeń służb kwatermistrzowskich.	Zca kwat.	
	3. <u>Zgranie działań</u>	Kwatermistrz	
8	1. <u>Zapoznanie z sytuacją</u>		
od	- orientacja,	Zca dcy ds.tech.	
do	- ogólna charakterystyka rejonu,	- " -	
	- możliwe zagrożenia.	- " -	
	2. <u>Zapoznanie z zadaniami</u>		
	- miejsce i sposób rozmieszczenia składów i urządzeń służb technicznych,	Zca dcy ds.tech.	
	- system obrony i ochrony.	- " -	
	3. <u>Zgranie działań</u>	Zca dcy ds.tech.	
9	1. <u>Zapoznanie z sytuacją</u>		
od	- orientacja,	Sz.sł.zdr.	
do	- ogólna charakterystyka rejonu,	- " -	
	- możliwe zagrożenie.	- " -	
	2. <u>Zapoznanie z zadaniami</u>		
	- miejsce i sposób rozmieszczenia obiektów i urządzeń służby medycznej,	Szef sł.zdr.	
	- system obrony i ochrony.	- " -	
	3. <u>Zgranie działań</u>	Szef sł.zdr.	

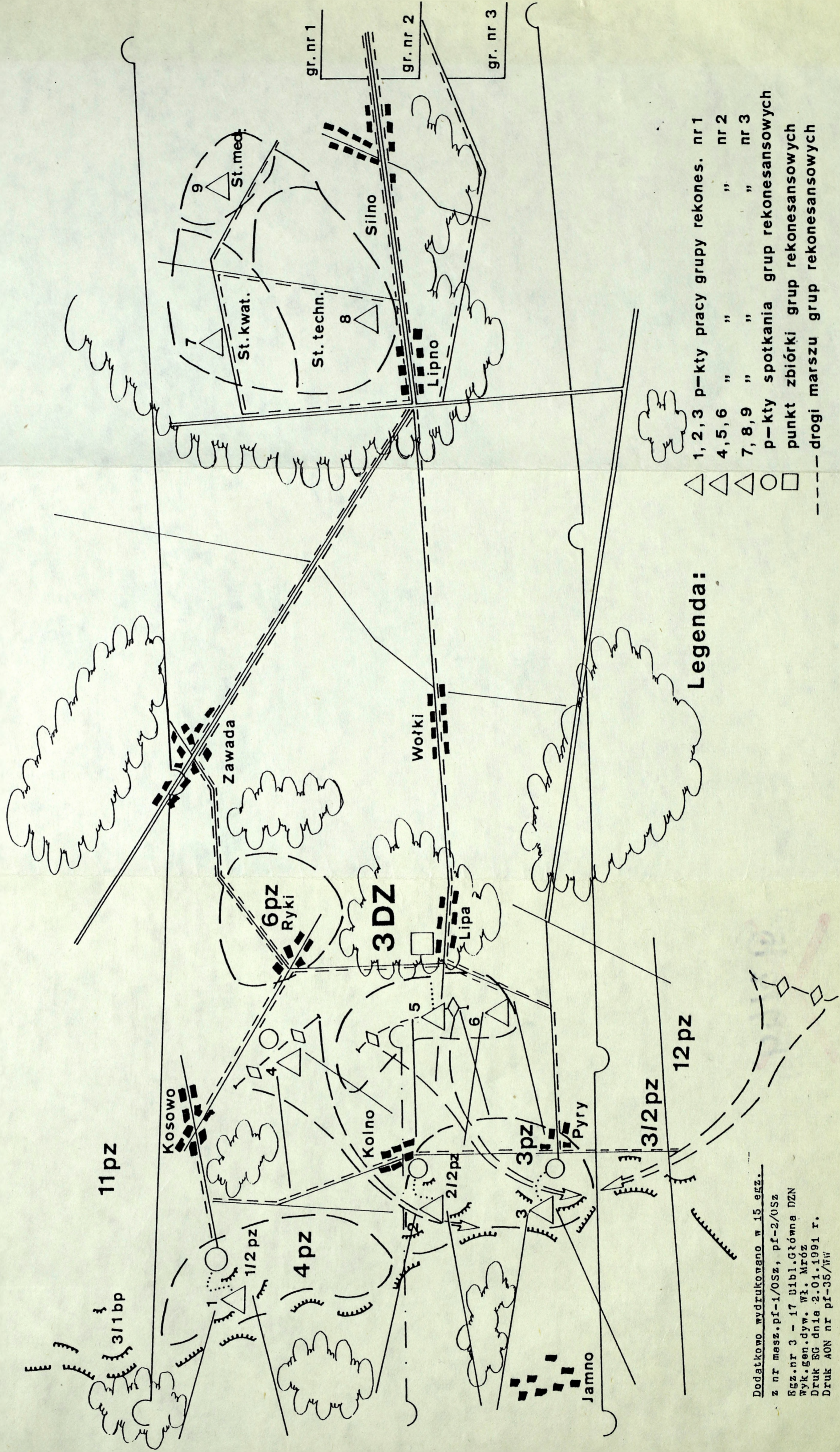
3. Podsumowanie pracy grup rekonesansowych

- a. Punkt zbiórki grup rekonesansowych - pld. skraj
zabudowań w m. LIPA /0714/.
- b. Czas podsumowania - od godz.
- c. Treść podsumowania
 - meldunki kierowników grup rekonesansowych,
 - odpowiedzi i wyjaśnienia,
 - uściślenie zadań,
 - wytyczne do dalszej pracy.

SZEF SZTABU

.....

METODA PROWADZENIA REKONESANSU przy przechodzeniu wojsk do obrony

Dodatkowo wydrukowano w 15 egz.
z nr mesz.pf-1/OSz, pf-2/OSz
Egz.nr 3 - 17 bibl.Główna DZN
Wsk.gen.dyw. Wł. Mrocz
Druk EG dnia 2.01.1991 r.
Druk AON nr pf-35/WV

